

Viata Sfintei Parascheva

Fecioara din Epivat

Pe la anul 1020 după Hristos, într-un frumos răsărit de soare, în orășelul Epivat, nu departe de cetatea Bizantului (Constantinopole) si-a deschis ochii fetita Parascheva.

Bucurie netărmurită cuprinse sufletul cucernicilor ei părinti, care își plecau piosi genunchii în caldă rugaciune de multumire către Stăpânul ocrotitor si rânduitor a toate. Cerul era senin si undele Mării de Marmara se legănau cu blândete în bucuria venirii pe lume a unui suflet ales.

În cele mai sfinte simtăminte a fost crescută copila frumoasă si cuminte, asupra căreia se revărsa toată dragostea părintilor ei. Starea lor era înfloritoare si puteau să se bucure întru Domnul Dumnezeu cu multă evlavie. Parascheva a fost deprinsă cu duhul rugăciunii si al dragostei de biserică si de oameni. Din casa Domnului (Biserica) era nelipsită. *Cuvântul lui Dumnezeu îi fermeca inima si sufletul* si slujbele sfinte o făceau să se simtă cu sufletul în cer.

Fetita Parascheva împlinise 12 ani când, într-una din duminici, se duse la biserica Născătoare de Dumnezeu. Aici ascultă cu multă evlavie dumnezeiasca liturghie si când sosi timpul de a citi Sfânta Liturghie, își plecă smerită genunchii în fata tetrapodului ascultând cuvintele scrise, care îi răscoliră adânc sufletul si deveniră hotărâtoare pentru întreaga ei viata:

„*Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-si ia crucea si să-mi urmeze.*” (Marcu 83, 34).

Aceste cuvinte auzindu-le Parascheva a fost cuprinsă de mare Har, încât din acea clipă se închină cu totul voii lui Dumnezeu.

- “Doamne, își zise ea în gând, Tu Cruce si cunună de spini si hlamidă rosie ai purtat si otet cu fiere ai gustat si piroanele ti-au străpuns mâinile si picioarele sfinte, si iată, eu port haine scumpe de mătase si trăiesc în dezmierdări; Tu ai cerut să-ti urmăm lăudându-ne Crucea, dar eu nu am nicio Cruce. Tu ai avut o cruce mare, dar eu nu am nici măcar una mică; Tu ai zis: „Cel ce vrea să vină după mine, să se lepede de sine...”. “Cum pot eu să mă lepăd de mine? Cu ce voi dovedi Iisuse, că m-am lepadat de mine si ti-am urmat Tie?”...

Picături de lumină se desprinseseră de pe chipul lui *Iisus* din icoana de Iconostas si în încăperea sălasului dumnezeiesc se auzi răsunând puternic glasul norodului evlavios: “Crucii Tale ne închinăm Hristoase si Sfântă Învierea ta o lăudăm si o mărim!”

- “Mă închin Crucii Tale” – murmură fetita Parascheva – “si vreau să o port, dar sunt mică si slăbută si nu stiu cum să fac aceasta. Învață-mă, Iisuse! Ajută-mă, Iisuse!”

După ce norodul iesi din biserică, plecă si ea cu sufletul răscolit de ecoul cuvintelor Evangheliei. *O frunză se desprinseseră dintr-un pom* si se legăna alene în adierea vântului de toamnă.

- “O frunză sunt si eu Iisuse, gândi Parascheva, o frunză bătută de vânt, care fără Tine n-ajunge nimic. Ajuta-mă Doamne, să fiu mai mult decât o frunză. *Ajută-mă să Te urmez!*”...

Vânt de toamnă începuse să adie dinspre miază-noapte. Păsări călătoare începură să se îndrepte spre zări îndepărtate, presimțind sosirea zilelor friguroase de iarnă.

Fetita Parascheva mergea îngândurată si murmură în sine *frânturi din cuvintele Mântuitorului*: „Cel ce vrea să vină după Mine”...

Deodată, dintr-un colt de ulită o fetiță săracă, aproape goală, îi apără înainte. Tremura de frig si de foame si ochii îi erau înmuiați în lacrimi.

- “Ce faci aici, fetită dragă? Întrabă Parascheva. De ce plângi?” ...
- “Mi-au murit părintii și nu mai am la cine pleca”, răspuse fetita. “Am stat la un om cu 5 copii și nu mai poate să mă țină. Mi-e foame, mi-e frig, și n-am decât cămășuta aceasta!”...
- “Câți ani ai ?” întreabă Parascheva.
- “Unsprezece ani”, răspuse fetita.
- “Eu am 12 ani, răspunde Parascheva - și nu mai plânge. De azi înainte, *eu voi avea grijă de tine ca și de o soră a mea*. Acum te rog ascultă-mă și să nu te împotrivesci: Să schimbăm repede hainele. Tu îmbracă hăinuta mea și eu pe a ta.”
- “O, zise orfana, tu esti prea bună... haina mea este urâtă și pătată, iar a ta este prea frumoasă!”
- “Nu te gândești la aceasta și dezbracă-te”.

Orfana se supuse stergându-și lacrimile și privind cu mirare la fetita mărinimoasă, care de bună voie se despuia de hainele scumpe cu care fusese împodobită, pentru a i le da ei.

Dupa ce fetita orfană îmbracă hăinuta de mătase a Paraschevei, aceasta îi dădu încălțăminte, și-i strecură apoi în mână și o sumă de bani, cu care orfana să-si cumpere de-ale mâncării. O îmbrățișă apoi cu gingăsie, sărutând-o pe amândoi obraji.

- “Să nu mai plângi! De azi încolo esti sora mea. Am să te iubesc mult!”
- “Îți multumesc, ce bună esti, sopti orfana, care se depărtă”.

Parascheva, îmbrăcată în haina zdrentuită cu picioarele goale, privi cum se depărtă copila orfană cu zâmbetul fericit pe buze. Și cum se depărtă i se păru că vede în zare o lumină ce se apropie tot mai mult de ea. Într-un fel de boare diamantină dezlusi chipul blând al lui Iisus, care purta pe umeri o cruce grea. Și era atât de grea, că Iisus părea că se prăbusește sub povara ei. Parascheva înduioșată întinse mâinile rugătoare și zise:

-“Doamne Iisuse, lasă-mă să-ti ajut, căci crucea Ta este foarte grea! Și tu abia poți merge sub povara ei!”...

- “ Amin zic tie, fiica mea, tu mi-ai și ajutat să-mi duc Crucea!”
- “Când, Doamne?”...

-“Atunci când ai ajutat fetita orfană, pe Mine m-ai ajutat. Când ai împărțit cu ea crucea umilintei și a suferințelor, ai pus pe umerii tăi o parte din crucea mea. Adevărat grăiesc tie: „Întrucât ai făcut bine unuia dintre acești frați mai mici ai mei, mie mi-ai făcut. Fii binecuvântată Parascheva!”

Lumina minunată cu chipul blând al lui IISUS se făcu nevăzută. Acum începu să se lămurească tot mai limpede în mintea Paraschevei, înțelesul cuvintelor: „*Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-si ia Crucea și să-Mi urmeze*”.

Acum înțelese că Domnul i-a trimis în cale fetita orfană. Văzându-se desculță și cu haina zdrentuită, tremurând de frig, *sinti toată durerea fetitei sărace*, și-si zise în drumul ei spre casă:

„ Acum am și eu o Cruce, ajută-mi Iisuse s-o port!”

Când ajunse acasă, părintii aproape că nu o cunoscuseră.

-“Ce ți s-a întâmplat fata mea – izbucni mama speriată – spune repede, te-a jefuit cineva? Ti-a luat hainele și ghețele, te-a bătut, te-a făcut să suferi? Cum de nu plângi?...Văd pe fata ta zâmbet în loc de spaimă!”

O, mamă dragă, nici nu m-au bătut nici nu m-au jefuit, ci de voie am dăruit hainele mele cele noi unei fetite orfane, care era îmbrăcată așa cum mă vezi pe mine acum!”

-“Cum? Ti-ai dat hainele cele scumpe unei străine ?”

-“Nu-i străină, mămică, ci sora mea. Ba mai mult, ea e o surioară a lui Iisus. Stii mămică, eu am mai multe rânduri de haine, pe când ea sărmana n-a avut decât zdrențele acestea”.

-“Oricum, fata mea, trebuia să-mi spui. Îi dădeam o hăinută mai veche”.

-“Unei surioare a lui Iisus, zise Parascheva, nu trebuie să-i dăm ce-i rău, fetita aceea nu-i de vină că-i săracă si orfană si că nu are ce mânca! Ci sunt de vină cei ce au si nu-i dau!”

*

*   *

Trecură ani de atunci si tânăra *Parascheva nu uita niciodată cuvintele Domnului*, ci le împlinea *cu credință si iubire, îmbrăcându-si sufletul* cu cele mai alese podoabe si îmbogătindu-se cu comori *nepieritoare* .

Nu era sărac pe care să nu-l fi ajutat, nu era bolnav pe care să nu-l fi cercetat, nu era familie lovită de grele încercări pe care să nu o fi mângâiat si încurajat. Ajutoarele si sprijinul ei se simteau din plin. Nepăstuiti ai sortii alergau la ea nu numai din Epivat, ci si din împrejurimi.

Într-o seară târzie, pe un viscol cumplit, Parascheva se strecură încet din casa părintilor, încărcată cu bunătăți, si nu se opri decât la o casă sărăcăcioasă de la marginea Epivatului, în care o mamă văduvă se lupta cu moartea si nu-si putea închide ochii din pricina celor 3 copilasi, care plâneau în hohote lângă căpătâiul ei strigând deznădăjduiti:

-“Mamă dragă, cui ne lasi? Ce va fi de noi fără tine? Mai bine ia-ne cu tine!...Du-ne cu tine, mamă!”...

În clipa aceea intră Parascheva, se apropie de bolnav. Îi atinse cu mâna mângâietoare fruntea îmbrobonată de sudorile mortii si-i sopti:

-“Nu te întrista măicută si nu te tulbura, ci bucură-te că te duci mai degrabă la *Mântuitorul*, care-ti va răsplăti credinta si ostenele. El îți va ocroti copiii. El mi-a poruncit să vin în această seară si să le aduc de mâncare. Pleacă în pace suflete la Domnul, si nu te mai zbuciuma!”

Apoi Parascheva îngenunche împreună cu copiii si zise cu ei rugăciunea „Tatăl nostru”. Aprinse lumânările si aduse copiii mai aproape de mama ce se stingea, spre a le împărtăsi cea din urmă binecuvântare. Ei sărutară pe rând mâna rece a mamei, care cu fata înseninată, acum sopti:

-“Fie voia Ta, Doamne! Ai milă de copilasii mei, Doamne!”

Apoi cu o sfortare, luă încet mâna milostivă a tinerei ocrotitoare si o rugă printre lacrimi: „Fii mama copiilor mei!...” - si în acea clipă sufletul mamei zbură la ceruri în suspinuri înăbusite ale celor trei copilasi rămasi orfani.

Parascheva mângâie si linisti copiii si stătu cu ei toată noaptea, rugându-se lângă căpătâiul celei ce nu mai simtea nicio durere. Se întoarse acasă numai a doua zi. Când o văzură părintii, se năpustiră asupra ei cu vorbe de ocară.

-“Unde ai umblat toată noaptea? Acum se vine acasă?”...

Amenințările se tinură lant si ele erau să se termine cu bătaia fetei, dacă un servitor n-ar fi adus tocmai atunci vestea, că văduva Sofia de la marginea satului a murit, lăsând trei copii orfani. Abia atunci o crezură pe Parascheva si se potoliră.

Parascheva luă parte la înmormântare si avu grijă de copiii văduvei multă vreme. Ea îi îmbracă pe toti si le purta de grijă. Zilnic le ducea mâncare. Nu-i avea numai pe ei în grijă, ci milostivirea ei se revărsa din belsug asupra tuturor năpăstuitilor si deznădăjduitilor pe care-i cunostea si alerga zi si noapte. Hainele le împărtea toate celor goi si nu-si retinuse pentru sine decât două haine. Cu toate că părintii ei erau foarte înstăriti, ajutoarele date de Parascheva începură a se simți în casă.

Părintii ei se necăjeau tot mai mult si se hotărâră să recurgă la mijloace de pedepsire aspră a fetei. Toate însă erau zadarnice. Fata era fericită să-si poată duce Crucea. Cu cât mai mult o mustrau si o huleau, cu atât mai multumit era sufletul ei.

-“În zadar mă opriti să ajut săracii, le spuse Parascheva, căci eu nu voi înceta să-i ajut, atâta vreme cât eu am mai mult decât îmi trebuie. Nu mi se cuvine să am nenumărate haine scumpe, *în timp ce alții n-au nicio coajă de pâine*. Nu mi se cuvine să dorm în perne moi de mătase și în casă luxoasă, în timp ce alții nu au nicio colibă în care să-și plece capul”.

-“Nu mi se cuvine să am mosii întinse și alții să nu aibă nicio brazdă de pământ, nu mi se cuvine și nu vreau să mă mândresc cu nimic, când Domnul *HRISTOS, s-a umilit până la moarte. Nu mi se cuvine să mă înspăimântez de ocări și de chinuri*, din partea oricui ar veni, când Mântuitorul a fost împodobit cu cunună de spini și a fost întins pe Cruce, bătut în cuie și împuns cu sulita. Voi părintii mei, mi-ati crescut sufletul și trupul și acum vreți să mi-l nimiciti?”...

-“Ce folos că o avem, își ziseră părintii, dacă ea ne împrăstie toată averea. Inima ei este atât de largă încât ar încăpea toată lumea în ea. Mai bine am căsători-o. Acum are 18 ani. Poate bărbatul pe care îl va lua, va reuși să o înfrâneze.

Asa se vorbiră părintii. Și trecură la fapte. Peste câteva zile un tânăr de neam bogat își anunță sosirea. Voia să ceară mâna Paraschevei. Se făceau pregătiri mari. Mama chemă cusătoarele ca să coasă hainele cele mai scumpe pentru unica fiică. Servitorii sopteau între ei că se apropie căsătoria tinerei stăpâne și se bucurau că vor petrece la nuntă.

-“Bărbate, zise într-o seară sotia, dacă fata asta va refuza mâna tânărului, ce ne facem?”

-“Parcă o întreabă cineva! Răspunse el. Am s-o silesc. Dar ce, am crescut-o până acum, ca să ne poruncească ea, nouă?!”...

Zilele trecură ca niște clipe. Nu mai rămăsese decât o zi până la sosirea candidatului. Casa întreagă fremăta de bucurie și de pregătire. Numai Parascheva stătea pe gânduri în camera ei, cu ochii privind departe. Stele apărură pe cer și luna argintie își revărsa pe capul tinerei fete îngândurate razele-i luminoase. O aureolă îi împodobește capul ce stătea nemiscat și o adiere de vânt cald se furisa înlăuntru prin fereastra deschisă.

Două păsărele se ascuseră în tufisul grădinii și cântecul greierilor spori melancolia nopții. Era o seară frumoasă de primăvară în care întreaga fire cu freacăta ei tainic înălta imn de preamărire Creatorului.

-“Doamne, Dumnezeule, suspină fata într-un târziu, pe Tine toate te preamăresc în voie, *numai eu nu Te pot preamări*. Cerul și pământul îți cântă imn de laudă neîntrecută, numai eu nu pot să Te laud cum vreau. Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, care ne-ai iubit atât de mult încât Te-ai jertfit pentru noi, Tie am vrut să-ti dau inima mea și acum părintii mei mi-au adus alt mire. Nu mă părăsi Iisuse și nu mă lăsa să Te părăsesc!”...

Zicând aceste cuvinte, Parascheva auzi un vuiet tainic, care o învăluie cu soapte sfinte de chemări ce-i pătrunse inima până în adâncuri.

-“VINO, Parascheva! VINO! Ia-ti crucea și-mi urmează, căci vei dobândi în schimb cununa cea nevastă a Mirelui Tău Ceres!”

Parascheva nu mai stătu pe gânduri. Se hotărî să urmeze glasul. Își luă două hăinute și un toiag și plecă. Se furisă prin grădina casei. Lătratul câinelui credincios se auzi în urma ei și aceasta îi strânse inima o clipă. În față se auzea susurul apei dintr-o vâlcea peste care trecuse de atâtea ori în copilărie. Nu se uită înapoi, ci cu inima aprinsă și cu vointa încordată își îndreptă pașii spre marea cetate a Bizantului, de unde venise soapta sfântă a chemării.

Toată noaptea a călătorit și nu a simțit nicio oboseală. A doua zi intră în vestita cetate a Bizantului sau a Constantinopolului și nu se putea minuna deajuns de strălucirea cupolelor și de frumusețea bisericilor, precum și de renumita școală teologică, în care învățatii timpului își închinău puterea minții, cunoașterii Scripturilor.

Acolo stătu ea și se adânci în cunoașterea credinței. Puse în uimire pe învățatii cu râvna ei în pătrunderea dumnezeiestilor învățături, apoi se retrase într-o mănăstire cu Hramul Maicii

Domnului, din Heracleia Pontului. Acolo în mănăstire petrecu 5 ani în duhul rugăciunilor și al vieții celei plăcute lui Dumnezeu.

În post și priveghere se străduia și în credință izbăvitoare se întărea. Și toate maicile și surorile din mănăstire o învățau cu dragostea lor fierbinte pentru sufletul ei mare.

În mănăstire muncea cu sârguință ca să poată ajuta pe săraci. Faptele de milostenie o împodobeau tot mai mult ca odinioară în Epivat.

După ce au trecut 5 ani, o dorință arzătoare a început a pune stăpânire pe inima Paraschevei. Dorea să vadă locurile sfinte pe unde a umblat Mântuitorul lumii.

-“Îndreaptă, Iisuse, pașii mei spre dumurile bătătorite de Tine, se ruga ea într-o zi; călăuzeste-mă, Doamne, spre locurile de unde ne-ai arătat nouă lumina.”

Și Cuvioasa Parascheva, după ce și-a cerut învoire de la Maica staretă, și-a luat rămas bun de la surorile din mănăstire și cu un toiag în mână, și cu o haină pe ea, plecă spre miază-zi și după multe osteneli și greutăți, a ajuns în cetatea Ierusalimului. Ajungând în fața Sfântului Mormânt, își plecă genunchii și dând drumul lacrimilor, printre suspine, se rugă:

-“Cu trupul Tău cel plin de lovituri și chinuri, aici ai fost așezat, Hristoase Mântuitorule! Sărut cu lacrimi lepedea mormântului Tău și *plâng gresalele mele*, pe care vreau să le îngrop cu Tine, pentru totdeauna. Primeste ruga și ostenelile mele, primeste inima mea pe care Tie ti-am dat-o în întregime. Din Jertfa Ta și din mormântul Tău, se revarsă mereu asupra mea, și asupra tuturor oamenilor, luminează și dar de mântuire și iubire către oameni!”

*

Cuvioasa Parascheva simtea că se revarsă asupra ei, înviorarea și *lua puteri noi din mormântul Izbăvitorului*.

Se ridică plină de usurare și bucurie sufletească. Apoi cercetă și alte locuri sfinte pe unde umblase Mântuitorul, prea fericită că poate atinge urmele Celui ce Dumnezeu l-a întrupat ca om, pentru a arăta omului calea mântuirii.

În cele din urmă își îndreaptă pașii spre pustia Iordanului și acolo petrecu timp de 2 ani, în aspre înfrânări și fierbinti rugăciuni, mâncare fiindu-i ierburile ce creșteau pe acolo, și încă și acelea câte puțin și numai o dată în zi, după asfintitul soarelui.

Fiind departe de lume, nu-și aducea aminte de alte bunătăți, *purta grija numai de curățenia sufletului*, de răspunsul Judecătii ce va să fie și de întâmpinarea Mirelui Iisus Hristos.

Pentru toate aceste gânduri bune ale ei și viața închinată Lui Dumnezeu, diavolul nu înceta să o necăjească, prefăcându-se câteodată în sarpe veninos sau în altă făptură spurcată, ca să o facă să-i fie frică și să se lepede de nevinovăția sa pentru dobândirea cununei sfinților.

Dar Cuvioasa Parascheva la Cel Puternic se gândea și cu inima otelită înfrunța toate nălucirile. Tot mai mult necăjită și trupul tot mai mult suferind, își împlinise cuvântul marelui prooroc David, care a zis: „Că va iubi Împăratul Ceresc frumusețea sufletului ei”, - și cu aceste bunătăți nevoindu-se petrecu 2 ani în pustie.

Într-o noapte, pe când își făcea rugăciunea în frica Lui Dumnezeu și pe când cu smerenie sta în fața Icoanei și rugii fierbinti aducea Celui de Sus, văzu arătându-i-se un înger care îi zise:

-“Parascheva, Stăpânul Ceresc a văzut ostenelile tale și podoabele sufletului tău și El vrea să te cheme la Sine. Sfârșitul ti se apropie. Să lasi deci pustietatea și la mosia pârintească să pornesti, căci acolo se cade să lasi trupul pământului, iar sufletul tau va pleca spre zările senine ale împărăției lui Dumnezeu, pe care L-ai iubit cu adevărat”.

-“Fie Doamne, voia Ta, zise ea fericită. Îți multumesc, Iisuse, că nu m-ai lăsat pradă fiarelor si diavolului viclean, ci mă chemi la lumina si bucuria Ta (cerească) cea nespusă si neapusă.”

Sfânta, si-a dat numaidecât seama că se află în fata unei minuni dumnezeiesti si atât îi părea de bine că se va duce la Domnul încât nu mai stătu la îndoială si luându-si drumul, ajunge la I□pe, de unde, îmbarcându-se pe o corabie, se îndreptă spre Patria sa.

Ajunge la Constantinopol, cercetă încă o dată, cu de-amănuntul sfintele locasuri si intrând în Biserica Născătoarei de Dumnezeu, căzu înaintea Icoanei Prea-curatei si se rugă fierbinte către milostiva Patroană, să călăuzească mai departe pasii ei si să fie acoperământ sufletului ei.

Se îndreptă spre meleagurile copilăriei sale si cu strângere de inimă își aduse amine de părintii care au crescut-o si de săracii pe care i-a mângâiat cu atâta iubire caldă si de care s-a despărțit într-o zi, spre a-si închina viata pe deplin ACELUIA, care ne covârșeste cu iubirea Lui si le rânduiește pe toate spre folosul si izbăvirea noastră.

Când intră în Epivat, nimeni nu o mai cunostea. Nimeni nu-si dădea seama că Epivatul este atins de pasii unei sfinte. Cu fata uscată părea o călătoare străină ce-si îndreaptă pasii spre zări necunoscute.

Se iviră primele stele pe cer, când străina călătoare bătu la usa casei în care văzuse prima dată lumina zilei. Un lătrat de câine o întâmpină si vocea întrebătoare a unui servitor bătrân.

-“Pe cine căutati?”

-“Pe stăpâna casei!”...

-“A plecat de câțiva ani pe lumea cealaltă...Acum pe urmele ei pleacă si Stăpânul...Au avut o fetiță si au plâns-o mereu si s-au topit de dorul ei...!”

Un cui ascutit săgetă inima cea plină de duiosie a cuvioasei fecioare, când se gândi la mama ei, care o crescuse cu atâta gingăsie si iubire caldă si care o învățase mai întâi să-L iubească pe Dumnezeu.

O lacrimă fierbinte i se prelinse pe față si un gând rugător îndreptă spre Părintele Ceresc, pentru sufletul celei ce plecase. Apoi intră în camera unde un om se lupta cu moartea. Se apropie încet de patul lui si tot atât de încet, duse mâna mângâietoare peste fruntea cea plină de sudori a muribundului, încât acesta simți în ultimele clipe, că un fior cald de usurare îi cuprinde fiinta măcinată de suferință.

-“Asta-i mâna unei sfinte!”...sopti bolnavul cu bucurie. “Asta-i mâna ta, Parascheva mea...”

Si fiica înduiosată depuse cel din urmă sărut pe fruntea obosită a părintelui ei trupesc.

-“Iartă-mă, fiica mea, zise bolnavul, adunându-si ultimele puteri. Iartă pe tatăl tău care nu te-a înțeles. Ochii mei orbiti de bucuriile desertăciunilor lumesti n-au stiut să vadă credinta ta puternică si faptele tale strălucitoare.”

-“Eu si mama ta am vrut să te împodobim cu mătase si lucruri scumpe pământesti si n-am văzut podoabele tale cele adevărate, care au pretuit de mii de ori mai mult decât aurul si porfira”.

-“Binecuvântează-mă, fiică sfântă, ca să pot pleca linistit... iar faptele tale bune, binecuvântate să fie în toate veacurile.”

-“Cerul să ne binecuvânteze pe toti”, rosti Cuvioasa Parascheva, plecându-si genunchii într-o caldă rugăciune. Si sufletul tatălui ei zbură linistit la Părintele Ceresc.

*

După înmormântarea tatălui ei, Cuvioasa Parascheva chemă pe toti săracii din Epivat si împrejurimi si împreună cu fratele ei Eufimie, care mai târziu a ajuns Episcop, le împarti

aproape toată averea. Apoi cu partea de avere ce mai rămăsese ajută săracii din Constantinopole, unde se închină încă o dată în vestita și frumoasa Biserică „Sfânta Sofia”.

Se reîntoarce prea multumită că Părintele Ceresc i-a rânduit să mai vadă o dată pe tatăl ei și să poată ajuta pe săracii ei dragi. Era atât de senină și duh de lumină cerească îi umplea ființa, încât picioarele atingeau pământul, dar cu sufletul se simtea în ceruri.

-“O, Doamne, se ruga ea, ce bine ar fi să mă iei și pe mine la Tine. Străină mă simt în lumea aceasta și nu doresc nimic decât să viu mai degrabă la Tine!”

Trupul ei era atât de slăbit, încât abia mai putea umbla. Călătorise toată ziua pe o vreme cumplită și ploaia o udase de-a binelea. Puterile o părăsiseră și simtea că i se apropie sfârșitul.

Era în ziua de 14 octombrie, din anul Domnului 1050. Valurile mării spumegau cu înversunare, făcând un vuiet surd ce se răsfrângea asupra satelor din jur.

Niste corăbieri străini poposeau la tărâm, asteptând nerăbdători potolirea mării. Ei își fripseră peste ca să-și potolească foamea și să mai treacă timpul. Ziua se scurse în vuiet de furtună și când primele licăriri de stele apărură pe cer, o umbră de femeie se apropie încet, abia târându-și picioarele.

-“Domnul fie cu voi!...salută ea cu glas stins, apoi se prăbuzi pe pietrisul uscat și nu putu să mai scoată un cuvânt decât slab de tot sopți:

-“Apa!...Apa!...”

Corăbierii îi aduseră apă și o asezară încet pe un asternut moale făcut din hainele lor.

-“Ce tânără este și câtă suferință se vede pe fata ei!” – grăi un pescar bătrân.

-“Ar trebui s-o ducem cu noi în corabie, îi vom purta de grijă și îi vom da cele trebuincioase.”

Călătoarea își venise în fire, deschise ochii mari și multumi corăbierilor care o primiseră între ei, cu inima crestinească. Lumina luceafărului de seara, se revărsă asupra ei și cerul întreg parcă-i soptea:

-“Vino, suflet ales, vino la Stăpânul Cel vesnic.”

Străina pribeagă duse mâna sleită la frunte, la piept și la umeri și sopți cu un glas stins:

-“Doamne Iisuse Hristoase, Cea ce din iubirea cea prea mare ai suferit pentru noi, caută cu milostivenie spre roaba Ta și nu o părăsi Stăpâne Ceresc, trimite-mi îngerul păzitor să-mi ia sufletul și aseză-l acolo unde va voi milostivirea Ta...” „Fii preamărit Hristoase Dumnezeu!”...

Când rosti cel din urmă cuvânt, sufletul cuvioasei zbură la cer, iar trupul ei ostenit se odihni linistit, scutit de toate frământările lumii acesteia. Vuietul surd nu se mai auzi, Marea se potoli pe dată. Razele lunii se iviră și se revărsară cu strălucire ca niciodată.

-“Dumnezeu să primească sufletul ei, se rugară corăbierii, făcându-și semnul Sfintei Cruci. Se vede că a fost un suflet bun, căci marea s-a potolit și cerul se luminează ca niciodată.”

Apoi săpară o groapă la marginea mării și asezară întru cântări sfinte trupul aceleia care nu mai simtea necazurile și chinurile pământesti. Înainte de a părăsi tărâmul și a se urca în corabie, ei îngenunchiară la mormântul proaspăt și înălțară spre ceruri o melodie caldă pentru sufletul străineii călătoare, ce plecase spre zările vesnice în taina unei seri de toamnă.

*

Au trecut săptămâni și luni și sfânta se odihnea la marginea mării. Nimeni nu stia de sfârșitul ei, de locul ei de odihnă. S-a întâmplat că un corăbier murind a fost îngropat lângă

dânsa. Trupul aceluia mirosea greu de multimea păcatelor si locuitorii care treceau pe acolo se îngrozeau.

După câțva timp, Sfânta Parascheva se arată în vis preotului din satul apropiat, cerându-i să dezgroape trupul aceluia păcătos. Făcându-se săpături pentru dezgroparea aceluia mort, s-a dat si peste moastele sfintei întregi si neputrezite, împrăștiind miros plăcut.

O femeie bolnavă ce se nimeri acolo, atingându-se de sfintele ei moaste, se vindecă. Un copil ce orbise a fost adus de părinti la locul acela si, atingându-se de trupul Sfintei, primi vederea.

Vestea se duse în toate satele si multi bolnavi alergau cu credință să-si primească vindecarea. Norod mult se adună de prin toate părțile locului si cu mare cinste, sfintele moaste ale Prea Cuvioasei Parascheva, au fost aduse si depuse în Biserica „Sfintii Apostoli” din Epivat unde zilnic începură să vină creștinii să se roage să preamărească pe Dumnezeu.

De moastele Sfintei se apropiară si săraci din Epivat, care auziseră de sfârșitul ei si se grăbiră să-i aducă prinosul de recunoscintă pentru multiplele binefaceri.

-“Tu ai fost mama noastră, suspinau ei, tu ne-ai potolit foamea, ne-ai îmbrăcat si ne-ai sters lacrimile. Pe tine te-a trimis Dumnezeu în Epivatul nostru si în casele noastre. Îți multumim Sfântă Parascheva si fii lăudată si cinstită de noi si urmașii nostri si de toti creștinii în veci!”

*

Moastele Cuvioasei Parascheva, au fost cercetate de multi creștini evlaviosi, revărsând dar de întărire si vindecare asupra multor nenorociti. Ele au stat acolo până la vremea împăratului româno-bulgar Ioan Asan al II-lea, care le-a adus si le-a asezat în Târnova. Mai târziu au fost strămutate la Belgrad, de unde au ajuns din nou la Constantinopole.

Iar pe vremea Domnitorului Moldovei, Vasile Lupu, moastele Cuvioasei au fost aduse cu mare cinste si închinăciune, în ziua de 13 iunie 1641 si asezate în Biserica „Trei Ierarhi” din Iasi. Mai târziu sfintele moaste au fost strămutate în catedrala Mitropoliei din Iasi unde se găsesc si astăzi si de unde se revarsă multime de minuni asupra acelor ce se roagă si cinstesc cu credință sfântă pomenirea lor.

S-a întâmplat, că într-o zi un foc mare a ars lucrurile din Biserica „Sf. Trei Ierarhi”. Focul s-a năpustit asupra mesei pe care era asezată Sfânta si a ars fata de masă si sicriul în care erau asezate moastele, dar trupul Sfintei Parascheva a rămas neatins.

Mirele ei ceresc i-a păstrat osemintele cu îngrijire, iar sufletul ei luminos se bucură în Împărăția cea fără de sfârșit a lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi si revărsând asupra noastră binefacerile ei de Cuvioasă si Sfântă.

Amintirea ei se serbează în fiecare an în ziua de 14 Octombrie.

Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne miluieste-ne pre noi.

(povestire grecească)